

Emka, a Robinson-lány

Hirtelen sötét lett, és kitört a pánik.

A körülötte lévő világ drámaian bezárult, mintha egy mély, sötét kútba esett volna.

A tömeg visítani kezdett, mint egy ingerült kígyó, egyre szorosabban örvénylett a kis Emka körül.

Emka egyik kezével próbálta szétnyomni a tömeget, de mintha súlyos, homokkal töltött zsákoknak támaszkodott volna. A másik kezével szorosan fogta anyja kezét. Ez volt az egyedüli szilárd kötelék a felbolydult, hullámzó világban. A hirtelen sötétségben semmit sem látott, egészen hátra kellett hajtania a fejét, hogy legalább a sötét alakokat, az élő hullám csúcsát lássa. A tömeg ellenőrizhetetlenül hömpölygött, Emkát dobálta és lökdöste egyik oldalról a másikra, mint egy tengerészt az éjszakai vihar. Keményen szorította az anyja kezét, markolta, mint egy korlátot. De akár egy vergődő angolnát szorítana. Izzadó keze mintha engedett volna, mint a roszszul kötött csomó. Az elemek nyomása úgy megfeszítette kapcsolatukat, mint az öregeket kapáskor a horgászatot, s a keze kicsusszant az anyja kezéből. Csupán csak a nyirkos, meleg érzés maradt utána.

Az embertömeg magával ragadta Emkát, vitte magával, mint az erős hullámverés. Vadul kapálódzott a lábával, mint a fuldokló, hánykódott és lökdösődött egyik oldalról a másikra, mintha hegyi pataokban vergődne. Kezét maga előtt tartotta, védekezően az eléje tornyosuló akadályok ellen. Nem látott semmit, csupán nyüzsgő árnyakat és a gyorsan mozgó lábak erdejét. S akkor mintha kilökte volna a hullám. Környezetének zártsága hirtelen engedett, és Emka ürességben vergődött, repült a levegőben, majd a semmibe süllyedt.

Ahogy kinyitotta a szemét, még mindig homály és sötétség ölelte körül. Már nem volt ugyan annyira sűrű és átláthatatlan, úgyhogy megállapíthatta, egyáltalán nem ismerős a környezete. Fent a sötétkék égbolt, a háttérben meg tudta különböztetni a sötétebb leveleket, meg az ágak szövevényét. Ahogy lejjebb esett a tekintete, a világ egyre sötétebb és sűrűbb, a földnél csaknem fekete lett. Környezetét sűrű bokrok és buja növényzet képezte, több ágról friss mohával benőtt zöld növények foszlányai lógtak, mint ruhafodrok szakadozott rongyai. Az óriásbambuszok magas akadályt képeztek, a feje fölött könnyedén lengedeztek a páfrányok levelei. Buja őserdő kelles közepén találta magát.

Emka megigazgatta ruháját, beletörölte földtől piszkos kezét. Így állt ott, és csak bámulta környezetét.

Még soha nem volt erdőben. De látott és hallott már sokfélét arról, mik és kik élnek ott. Reszketett a félelemtől, ahogy most ezekre gondolt. Igen, hiszen az anyukája olvasott neki a sötét erdőkről, ahol különös és veszedelmes lények élnek. A félelmetes erdők sűrűjéről, amit messziről el kell kerülni. A boszorkányok barlangjairól, akik elrabolják és megeszik a kisgyerekeket. Emkának ezek a gondolatok úgy forrtak az agyában, mint valami apró villanások. Szorongó szívvel gyorsan egy százesztendő fa ágai alá rejtőzött, és feszülten hallgatta az erdő rezzenéseit. Még soha nem volt ilyen egyedül, ráadásul az anyja nélkül ilyen vadonban. Összekuporodott, a fa kemény törzsének támaszkodott, és keserves sírásra fakadt. Arra gondolt, hogy a tömeg szinte áradatként sodorta magával, és itt tette partra. Az anyját várta, hogy bármely pillanatban megjelenhet, és elviszi innen. De hát nem volt itt senki, aki mutatta volna az utat. Olyan elhagyottnak érezte magát, mint a palackba zárt üzenet.

Hirtelen hideg, sikamlós valami ért a vállához. Emka felsikoltott, és talpra ugrott. Egy vastag ágon hatalmas valami kúszott feléje, és mérges hangokat hallatott. Emka szaladni kezdett ahogy csak a lába bírta, apró kezeivel tördelte az alacsony ágakat és az őserdő aljnövényzetének vastag szárait. A keze csupa seb lett, de a félelem továbbhajtotta. Amikor már elég messze volt, leült egy sziklára, és kilihegte magát. Tapogatta a kezét, ami nagyon égett, mintha forró vaslemezre támaszkodna. A Hold enyhe fényében úgy csillogtak a karcolások, mintha ezüstös erek lennének. A kezéről a lábára esett a tekintete, amit hasonló sérülések tarkítottak. A cipője is egymerő sár volt. Anyja majd haragudni fog érte.

Az a hely, ahová jutott, szintén olyan volt, mint az előbbi. Magas, buja növényzet. Hanem a közelében volt egy kis tavacska. A sötét égbolt egy darabkája a fekete földön. Leguggolt hozzá, és megmosta a kezét. A víz olyan kellemesen hűsített, mint a nagymami brokátfüggönye. Ahogy a víz felborzolt felszínét nézte, támadt egy gondolata, miként találhatná meg a hazavezető utat. Ha sikerülne feljutni valami magasabb helyre, talán megállapíthatná, merre menjen. Ha elég magas fára akadna, amire fölmászhatna... Tágra nyitott szemmel nézett körül, s hamarosan meg is látott egy sima törzsű fát, ami enyhén fénylett a tompa félhomályban. Ágai csaknem a földet érték, így könnyűnek látszott felmászni rá. Hanem Emkán erőt vett a félelem. Még soha nem mászott fára. Valójában azt sem tudta igazán, hogyan kell csinálni. Elvégre egy év múlva már

iskolás lesz. Lehet, hogy ott majd tanítanak valami ilyesmit is, de hát most itt áll élete legnagyobb kihívása előtt.

Odament a fához, megtapogatta a sima kéréget. Szorosan átfogta karjaival, és felkapaszkodott az első ágra, ami aránylag alacsonyan volt. Két ág között fölkapaszkodott a továbbira. Így már valamivel magasabban volt. Maga is meglepődött, milyen ügyesen halad, ráadásul még mulatságos is. El tudta képzelni, hogy anyukája miként topogna alatta, s persze megparancsolná neki, hogy azonnal jöjjön le. De hát most nem volt itt anyu, így hát magának kellett döntenie.

Szerencsére elég sűrűn voltak az ágak, így kényelmesen kapaszkodhatott egyre feljebb, és a földön maradt sötétség egyre jobban távolodott a holdvilágos égbolt fényétől. A csúcs felé haladva egyre ritkultak az ágak, egyre nehezebb volt fölfelé haladni, s ez újabb akadályt jelentett. Meg aztán a felső ágak egyre gyengébbek voltak, nem bírták volna el. Ily módon nem is tudott tovább fölfelé jutni. Egyedüli lehetséges út volt merőlegesen haladni. Emkának néhány métert másznia kellene a sima törzsön, hogy megkapaszkodhasson ott, ahol elágazik, és jó kilátóhely kínálkozik. Ahogy lenézett, kissé megszedült. Alatta a mély sötétség. Görcsösen kapaszkodott egy ágban, egész testében remegett. Ha most leesne, széttoccsanna, mint egy tojás. És most Emka úgy tett, mint ahogy a doktornőnél szokta, ha az injekciós tűvel közeledett feléje. Elfordította tekintetét a veszedelemről, és gondolkodás nélkül – akár egy koala mackó – átkarolta a törzset, és – maga is meglepődött, honnan veszi a bátorságot – felmászott a csúcsra.

A kilátás csupán egyfelé volt korlátozott, de a holdfényes éjszakában még így is csupán a zöld fák zöld tetejének hullámzó horizontját látta, ami olyan volt sötétebb és világosabb foltjaival, mint a szőnyeg nagyanja ebédlőjében. Az őserdő végeláthatatlannak tűnt, a láthatár végén a sötétkéék égboltba olvadt. Emkának úgy tűnt, mintha jobb felé valami fényt látna. S ahol fény van, ott emberek is laknak. Az is lehet, hogy már az anyukája keresi. Elindul hát a fény felé.

A lefelé sokkal rosszabb volt, mint a feljutás. Lábai alatt az ágak hajladoztak, a levelek félelmetesebben susogtak, ami csöppet sem tetszett Emkának. Végül azonban sikerült minden baj nélkül lejutnia a fáról. Csak hát, persze, a ruha! A világos ruha csupa piszok, sok helyütt elszakadt, ahogy mászott a fán. Kis ideig rémüldözött, mivel az anyu mindig figyelmeztette, hogy nagyon kell vigyázni rá, mert sokba került, meg aztán mit vesz majd fel első nap az iskolába menet? A ruha kiszakadt ujja a vállánál lityegett, mint egy rongy, szutykos szoknyája meg úgy csüngött rajta, mint egy elhervadt jácint.

De nem szomorkodhatott, merenghetett sokáig, mert az erdő sűrűjében közvetlen előtte megzörrent valami. Emka szinte megdermedt, rémült tekintetét a fa alatti sötétbe meresztette. S akkor egész váratlanul a sötétségben egy sárga szempár jelent meg. Emka megrettent, szívét a torkában érezte, elvesztve egyensúlyát megtántorodott, és elesett. Összeszedve maradék erejét föltápászkodott, majd félig futva, félig kúszva eljutott egy hatalmas gyökércsomó alá. Lehullott húsos levelekkel álcázta magát, és meg sem moccant. Szinte fulladozott az apró lélegzetektől. Hiába hegyezte fülét, nem hallott semmit. Az a szörny, a fekete szőrű farkas ott állt. Messziről látta vérszomjas sárga szemét és fekete szőrét, amin megvillant a halovány holdvilág.

Emka legszívesebben visszafelé szaladt volna, nem bánta megsebzett kezét-lábát, csak hogy minél messzebb kerüljön ettől a szörnyetegtől, ami rémisztette. De nem tehetett. Tudta, melyik irányba kell mennie. De ez a szörny közte és a fény között volt. Még soha nem állt szemtől szemben ilyen szörnyeteggel, mint a farkas. Egyszer látott ilyet az állatkertben, de az olyan kedvesnek tűnt, akár a szomszédék kutyája. Hallotta azonban, hogy a vadon élő farkassal más a helyzet. Azok ragadozók. Mellette kellene elmennie, ha ki akar jutni ebből a végtelen, bolyongós őserdőből. De nem mehet csak úgy, üres kézzel, valami fegyver kell, hogy védekezhessen. Emka jobban szemügyre vette környezetét, hátha meglát valamit, amivel védekezhethetne a farkas támadása ellen. Nem messze tőle egy jókora husángot pillantott meg, ezt magához húzta, és várt. A sötét bozótost figyelte, ahol a sárga szempár villogott. Várt. Jó idő múlva a szempár lassan szűkülni kezdett, majd végleg eltűnt.

Emka tudta, hogy most érkezett az ideje. Ennek ellenére eltartott egy ideig, amíg rászánta magát, hogy elhagyja rejtekét. Olyan óvatosan lépkedett, ahogy csak tudott. Cipőben azonban ez nem ment. Levetette hát cipőcskáját, amit a szüleitől kapott ajándékba – vigyázni kellett rá, nehogy piszkos legyen. Semmi esetre sem mehetett benne a sárba vagy az erdőbe, hogy földes, poros legyen. Szerette, de nem hagyhatta magán. Csendben levetette, és otthagya a hatalmas pálma alatt. A föld hideg és kemény volt, de legalább a léptei nem hallatszottak. Lassan lopakodott, a félelme egyre fokozódott. Tán soha az életében nem félt ennyire. Kezében a nagy husángot tartotta maga előtt, a súlyától fokozatosan görcsöt kapott a keze. Ennek ellenére maga előtt tartva haladt előre a bozótosba, ahol azt a szempárt látta. Még mindig csak a sötétség. Lehet, hogy a farkas elszaladt valahová. Már csaknem teljes volt a sötétség. Elég lenne átsiklani az ág alatt és szaladni.

S akkor újra kigyúlt a szempár, csaknem az orra előtt. Úgy elvakította, mint két égő reflektor. Emka riadtan felsikoltott, ösztönösen feléje csapott. Nem talált. Érezte, hogy teljes erőből a fát találta el. A sérült keze fájdalmasat rándult. A hatalmas, fekete, szőrös szörny a magasba menekült, s aztán a kidülledt sárga szempár vészesen közeledett arcához. Emka ösztönösen keresztbe tette kezét az arca előtt, és érezte, hogy az állat teljes erejéből belekapaszkodott. Emka bársonyos bőrt és éles pengét érzett. Az ütközés erejétől elveszítette egyensúlyát, megtántorodott, és hanyatt vágódott. Fejét valami keménybe ütötte, környezete fokozatosan sötétült. Tehetetlenül feküdt a hátán, s mielőtt elsötétült volna előtte minden, még észlelte, hogy arca fölé hajol a sárga szempár...

Két személy beszélgetésére tért magához. Egy férfi és egy nő volt, s hangjuk fokozatosan erősödött, ahogy közeledtek.

– ...semmi baj, hölgyem, már rátaláltunk. A télikertbe tévedt – mondta a mély férfihang.

– Az Isten szerelmére, hogy kerülhetett oda? – kérdezte a hölgy felháborodva, amiben ráismert édesanyja hangjára.

– Bizonyára az áramszünet idején került a télikertbe. Azért nem találtuk – magyarázta a férfi, s a hangok már csaknem Emkához értek.

Emka kinyitotta a szemét, a kezén nyirkos melegséget érzett. Egy hatalmas pálma virágcserepe mellett feküdt. Mellette hasalt egy fekete macska, az nyalogatta a kezén lévő sebeket. A hasadozott levelek közt megpillantotta anyját, ahogy feléje közeledik. A tekintete haragosnak tűnt. Megállt előtte, végigmérte, ahogy ott fekszik a piszkos földön a szakadozott ruhában.

– Nézd, mit tettél a ruháddal – tárta szét tehetetlenül a karját. – Tudod, mibe került ez?

Emka felállt, végignézett rongyos ruháján, koszos mezítelen lábán és a karján lévő horzsolásokon. Az anyja kedvetlenül nézett a férfira.

– Biztos lehet abban, hogy ezt nem hagyom annyiban.

– Áruházunk nevében elnézését kérjük és biztosítjuk önt, hogy mindent megteszünk megelégedésük érdekében – mondta a férfi görcsös mosollyal.

Anyja Emka felé fordult, és a kezét nyújtotta:

– Gyere!

Emka megfogta anyja kezét, és a virágcserep mellett fekvő macskára nézett, az sárga fényű pillantást villantott feléje.

(Vércse Miklós fordítása)

Wernke Bernát

sejtésekből kibolyongva

Végh Éva úrnőnek

színek, vonalak, fények,
oszlopozódnak erre – verdeső,
sugarakba pendülve, néha
mogorván sebekre is
nehezülnek,
cseppnyiben-vagy sűrűbb
sistergésekkel bélelve, fergegetes
percekét szerevve, szemre kívánczó
nyomódásoktól átlehelődve – örök
talányok hajlanak most

közelebb – elválaszthatatlanba
telepítve minket, lépő sejtésekből
kibolyongva, álmodó homlokokra
kiáltoznak, törékeny vetődések
hangtalan zongorája regélget, sosem
vértelen, fuvallatok nyeletébe
fészkelődöttek, mikor lendületbe
égnek a mélységek, hasogatásaikból
remekségekbe... és az ideosonó
hemzsegések fel-felfodrozódnak, a
reppenő arcú karolatokra, majd harsogó
hálózódásaikból omolnak,
tova-tovahaladottan...
hullások hajnalát nekünk
juttatva –
mikor Éva, Te élesedő
sugárzataidat viszed mindig, a
rezenő fennsíkokra, hogy
látva-lássuk lengeteg, éber,
táj, tárgy és egyéb láncolódásaid
vászonra kápráztatását... és tereléseid
mentve feszítsenek minket, ernyetegeket
mindig kikerülve...
a hunyorgásokat csak permeteg
éjszakák zsongatában menesztve –
ürülőből töltődésbe szállingóztatott
nézéseinkbe...